

عنوان مقاله:

مفهوم شناسی اصطلاحات «زیبا» و «زیبایی» در متون اوستایی و پهلوی

محل انتشار:

مجله هنرهای زیبا: هنرهای تجسمی، دوره 25، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

حسن بلخاری قهی - استاد تمام و مدیر گروه مطالعات عالی هنر، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در پژوهشی با عنوان «مفهوم شناسی کلمه هنر در متون اوستایی و پهلوی» کلمه هنر در متون اوستایی و پهلوی و به ویژه گاتاها، توسط نگارنده مورد تحقیق و تامل قرار گرفته است. در ادامه آن پژوهش و از این رو که هنر نسبتی ذاتی با زیبایی در فرهنگ اسلامی-ایرانی دارد، مقاله پیش رو، دو اصطلاح زیبا و زیبایی را مورد بحث و تحقیق قرار می دهد. بر بنیاد رویکرد ریشه شناسی لغات یا علم مطالعه تاریخی واژه ها و نیز بررسی تحول شکل و مفهوم واژه ها، این مقاله قصد درک مفهوم زیبایی در متون اوستایی (شامل یسنه ها، یشت ها، وندیداد، ویسپرد و خرده اوستا و به ویژه گاتاها که بخشی از یسنه ها محسوب می شود) و نیز پهلوی (به ویژه در دینکردهای اول تا دهم، و بندهش) را دارد. علاوه بر آن هدف مقاله، تحقیق کامل در باب واژه هایی است که مترادف مفهوم زیبایی و دربردارنده آن، در متون زرتشتی بوده اند. روش تحقیق تاریخی-تحلیلی با تاکید بر تبارشناسی واژه ها است و پژوهش نشان می دهد همچنانکه کلمه هنر بیان مطلق جمع فضائل در فرهنگ ایران باستان است و این معنا به واسطه هو (در ابتدای هونر) حاصل شده است اصطلاحات مرتبط با زیبایی (من جمله هوچیر) نیز نسبتی تام با خیر و نیکی دارند. بنابراین زیبایی مساوقتی تمام با خیر و خوبی در فرهنگ ایرانی دارد.

کلمات کلیدی:

زیبا، زیبایی، اوستا، متون پهلوی، اتیمولوژی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1775358>

